

РЕШЕНИЕ

№ 8969

гр. София, 17.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **2547** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 и чл.2в от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по жалба до АССГ с вх.№ 7008/07.03.2019г., подадена от Е. Д. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], с която предявява иск против Висш съдебен съвет за "нанесени вреди и вредни последици" неимуществени щети чрез нарушение на негови права, гарантирани от общностното право на ЕС чрез изготвяне на негативна медийна кампания на 22.01.2012г. (коректната година е 2019г.) от съдебен кадровик В. А. И., член на В. срещу него, цената на иска е 100 000 лв., период на увреждането - 22.01.2019г. до 29.02.2019г. Правното основание на исковата претенция последно е уточнено чл.2, ал.1, т.8 от ЗОДОВ и чл.2в от ЗОДОВ за съществено нарушение правото на ЕС.

С определение № 399 от 18.01.2022 г., настоящият съдебен състав е върнал жалбата, с която е предявен иск против Висш съдебен съвет за "нанесени вреди и вредни последици" като недопустима и е прекратил производството по делото на основание чл. чл. 159, т. 7 от АПК.

С определение № 9611 от 31.10.2022 г. по адм. дело № 9560/2022 г., Върховен административен съд на Република България е отменил определение № 399 от 18.01.2022 г. по адм. дело 2547/2019 г. и е върнал делото на същия състав за продължаване на съдопроизводствените действия като е посочил, че за да бъде

приложена разпоредбата на чл. 159, т. 7 от АПК, на която се е позовал съдът, следва да е установено наличието на друго „висящо“ дело със същия предмет на спора. В този смисъл е посочил, че независимо, че съдът е установил, че има образувано друго дело между същите страни за неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ, същото е приключило с влязло в сила определение, поради което основанието по чл. 159, т.7 АПК за прекратяване на съдебното производство не е налице.

След връщане на делото съдът е насрочил делото за разглеждане в открито заседание, с призоваване на страните и събиране на доказателства.

В съдебното производство ищецът Е. М. лично и чрез адвокат Ю. поддържа, че е претърпял неимуществени вреди от негативна медийна кампания на член на В., което не приляга на орган съдебната власт, при висящо наказателно производство, в която е квалифициран като нелицеприятно, хищно животно,. Информацията, която се съдържа в процесната статия не е доказана, че е вярна. Вредите описва и като такива по висящо дело, така се прави сигнал към съдиите и по този начин му се налага тормоз. Претендира присъждане на обезщетението.

Ответникът – Висшият съдебен съвет, чрез процесуалния си представител юрк. А., в писмено молба от 26.10.2023 г. /л.55/, изразява становище за недопустимост на исковата претенция. Моли съда да прекрати производството по адм. дело № 2547/2019 г. по описа на АССГ, тъй като са изпълнени предпоставките на разпоредбата на чл.156, т.6 от АПК, а именно по оспорването има влезли в сила съдебни актове: определение № 3711/17.05.2019 г. по адм. дело № 2739/2019 г. по описа на АССГ и определение № 4112/08.06.2020 г. по адм. дело № 2549/2019 г. В съдебно заседание, ответникът поддържа депозираното становище. Представя подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

По отношение на възражението за недопустимост следва да се има предвид, че на съда са дадени указания от касационната инстанция с определение № 9611 от 31.10.2022 г. по адм. дело № 9560/2022 г. за продължаване на съдопроизводствените действия и въпросът за допустимост на производството е решен.

От фактическа страна се установява следното:

Фактическата обстановка, на която ищецът Е. М. основава своята искова претенция е следната:

Установява, се че на 22.01.2019г. във вестник „Труд“ е публикувано интервю на журналистката А. З. с член на В. В. И., озаглавено „Съдебният кадровик В. И. пред „Труд“: Вечни ищци водят по стотици дела, даже и срещу съдии“. В същото интервю изявлението, в което се споменава името на ищеца е следното: „Има едни вечни ищци и жалбоподатели, повечето от които с прякори – Е. М., М. Д., Н. Н. и други. От справка в Софийски градски съд (СГС) се вижда, че към 5 декември м.г. Е. М. е завел 649 граждански и 94 наказателни дела срещу магистрати, вещи лица и журналисти, отразяващи работата на съдебната власт“. Интервюто е достъпно чрез препратка от интернет страницата на В., раздел „Медиите за нас“.

С протоколно определение от 15.04.2019г. по Н.Ч.Х.Д 21576 по описа за 2014г. СРС, НО, 135 състав, по което Е. М. е частен тъжител, е прекратено наказателното производство по делото, поради изтекла предвидената в закона давност, което е потвърдено с решение от 27.03.2020г. на СГС, В.Н.Ч.Д № 3280/2019г.

По делото е разпитан свидетелят М. Г. Ц., с когото от 2018 година - той и ищецът

били заедно в ареста, килия до килия, като по време на статията се виждали при престоя на открито. Същият заявява, че има бегъл спомен да е обсъждал с ищеца използването от представител на В. на прякор спрямо него. Никой не се обръщал към Е. с „крокодила“ в негово присъствие, дори пред хората, с които са в затвора и зад гърба му не го наричали така. Споделил с него и му показал статията, копие от вестник. Статията я имало навсякъде и всички му се подигравали, студенокръвно животно, влечуго го наричали. Затворниците и полицаите се присмивали на М. във връзка с изнесеното. Бил натъжен и нагрубен, ядосвал се и спрял да се храни, това, че всички говорили и подигравали го разочаровало много. Не помни да му се е оплаквал от затвора и от условията на пребиваване и не помни други хора да е имало, когато се оплаквал от статията.

От правна страна се установява следното:

Претендира се обезщетение за неимуществени вреди като посочената като вредоносна дейност е негативна медийна кампания срещу ищеца, уточнена като интервю на член на В. във вестник "Труд", която статия е достъпна с препратка на страницата на В.. Като правно основание на иска са уточнени разпоредбите на чл.2, ал.1, т.8 от ЗОДОВ и чл.2в от ЗОДОВ за съществено нарушение правото на ЕС.

ЗОДОВ в чл.2в, ал.1, т.1 урежда реда за разглеждане на искове срещу държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, както и от правораздавателната дейност на административните съдилища от достатъчно съществени нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 203, ал. 3 от АПК държавата отговаря за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска, се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. В случая се касае за първата хипотеза по чл.2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ – по чл.1, ал.1 от закона, вреди от от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, тъй като не става въпрос за правораздавателна дейност на административните съдилища.

Предвид, че общата предпоставка за отговорността на държавата за вреди в случая е, те да са причинени при или по повод административна дейност на административни органи или длъжностни лица, същата следва да е налице, преди да се разгледат останалите: с тази административна дейност да е нарушена правна норма на правото на Европейския съюз, която да предоставя права на частноправните субекти; нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. В този смисъл е трайната практика на СЕС /Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др., съединени дела C-6/90 и C-9/90 на СЕС, Решение от 25 ноември 2010 г. по дело Fus, C-429/09, Решение от 9 декември 2010 г. по дело Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie и др., C-568/08, Решение от 14 март 2013 г. по дело Leth, C-420/11/.

В случая съдът установи, че не е налице общата предпоставка за отговорност на ответника В. – административна дейност на административен орган, респективно негов член, която да се преценява дали нарушава съществено правото на ЕС, както твърди ищеца. Интервюто, което членът на В. е дал пред журналист от вестник „Труд“, включително изявленията, касаещи ищеца, не представляват административна дейност, която този орган (който иначе в определени случаи осъществява административна дейност, например кадровата му дейност в рамките на съдебната

система) да осъществява спрямо ищеца. Тези действия не са властнически волеизявления, които регулират поведението на други правни субекти, в случая не е налице волеизявление на административен орган спрямо ищеца като адресат, в изпълнение на властнически правомощия, които да упражнява спрямо него. Наред с изискването действието да е извършено от административен орган, незаконосъобразното действие е елемент от състава на отговорността по ЗОДОВ, в това число и тази по чл.2в за нарушение на правото на ЕС, само когато се осъществява при или по повод административна дейност. Административната дейност се характеризира с властнически правомощия на държавни или общински органи или длъжностни лица, осъществявани в изпълнение на закона, каквато в случая на даването на интервю и изявления в него от член на В. не е налице. В този смисъл Определение № 2306 от 12.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 13239/2019 г., III о.,

След като не е налице основната предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.2в, ал.1, т.1 във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – твърдяните вреди да са причинени от незаконна административна дейност, то искът е неоснователен и следва да се отхвърли. Предвид, че само една от кумулативните предпоставки да не е налице, то не възниква отговорност, то е безпредметно обсъждането на останалите предпоставки, например, че с изявлението се нарушава правото на ЕС и това нарушение е съществено и пряко причинява вреди, които да са доказани.

Ответникът В. претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Претенцията е неоснователна и разноски върху ищеца не следва да се възлагат. Нормите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗОДОВ са специални и изключват приложението на чл. 78, ал.8 ГПК. Такава възможност за присъждане на разноски в полза на ответника е предвидена с новата ал.4 на чл.10, но с оглед §6 от ПЗР на ЗИД ЗОДОВ, неприложима в конкретната хипотеза, предвид че искът е подаден преди влизането ѝ в сила.

По изложените съображения Административен съд София-град, I отд. - 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Е. Д. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с вх.№ АССГ 7008/07.03.2019г, против Висш съдебен съвет за "нанесени вреди и вредни последици" неимуществени щети чрез нарушение на негови права, гарантирани от общностното право на ЕС, чрез изготвяне на негативна медийна кампания на 22.01.2019г. от член на В. срещу него, с цената на иска 100 000 лв. и период на увреждането - 22.01.2019г. до 29.02.2019г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.